

Ludmila

Zpravodaj římskokatolické farnosti sv. Ludmily na Král. Vinohradech

Číslo 7

Cena 5,-Kč

Vychází 30. listopadu 2003

Počátek věčného dne

Nilí čtenáři Ludmily, stíny se dlouží a tma se dostává ke slovu dříve než jindy. Do tohoto času vstupujeme na konci církevního roku a zároveň pomyslně začínáme rok nový ve znamení adventu - očekávání. Tyto skutečnosti prožíváme každý rok znovu a znovu, abychom se připravili na den, který nezná západu (vzpomeňme na krásný velikonoční chvalozpěv Exultet). Je pro nás velmi důležité uvědomit si, že takový den nám začíná v duši, která je prosvětlena jasem Ducha Svatého a v našem srdci může vládnout Kristus Král, jak jsme to prožívali minulou neděli při zasvěcení se Božskému Srdci. Kolem naší duše se sice rozprostírají stíny tohoto času, ale duše prosvětlená „božskou radiací“ vidí pozemský den už v tomto záření a může být sama světlem pro ty, kdo dosud žijí v temnotách (srov. Iz 21,12).

Proč tyto věci píší právě nyní? Máme přece šanci nově začít! K tomu vybízí adventní zastavení a ztišení, které je, jak praví jeden kartuziánský mnich, chválou Boha samo o sobě. Snad si můžeme udělat i určité bilancování právě s ukončeným církevním rokem. Do záhlaví našeho občasníku jsme si dali motto, že chceme být otevřeným společenstvím. Jak jsme přijímali ty, kteří nás oslovili a hledali v

naší farnosti útočiště, pomoc, duchovní domov? Jak jsme aktivně přistupovali ke slavení mešní liturgie a i jinak se podíleli na veřejné bohopoctě svými modlitbami, zpěvem? Jak jsme se zapojovali do apoštolátu církve? Jak jsme se vzdělávali ve víře a co jsme pro to byli ochotni udělat? Musím při tomto tázání vyslovit i hodnocení, ne soud. Málo členů farnosti se zapojuje do pastoračních programů jako jsou střední biblické hodiny a čtvrtky při meditaci nad nedělním evangeliem. Stále je málo ochotných hlasů do chrámového sboru a někdy je i málo rukou, které by prakticky pečovaly o čistotu a vzhled našeho stánku Božího (těm, kteří tak často a pravidelně činí vyslovuji upřímné poděkování). Tato kritika není negativní, ale spíše by nás měla povzbudit k větší horlivosti i při tom rychlém tempu života a pracovním nasazení a vysílení, které by však nemělo bránit v jiném nasazení, a sice pro království Boží. Přirovnám teď trochu populárně náš nový začátek ke skoku na lyžích. Chceme-li doletět co nejdál, musíme se dobře rozjet a ve správný čas odrazit. Ulitý odraz nám sice může být odpuštěn, ale o vavřín nepomíjivé ceny se připravíme jen vlastní vinou.

A proto do nového roku milosti vám i sobě přejí dobrý skok!

Váš P. Gereon.

Tři muži na kůru (o ostatních nemluvě)

„Muziganti, to sú chlapi, dostanú sa do nebe medzi svaté chocholaté, čo dělajú he, he, he; najprv púde . . . varhaník“

„Souhlasíte s tím?“ (ptám se našeho regenschoriho MgA. Pavla Černého - tedy ředitele kůru u sv. Ludmily v Praze - Vinohradech, jak zní jeho oficiální titul).

P.Č.: (směje se) „To je otázka pro Někoho jiného.“ (ukazuje nad sebe)

Jaké byly Vaše hudební začátky?

P.Č.: „Začínal jsem na klavír. Jako malého kluka mě brávala kmotra na koncerty, převážně varhanní. Zvuk varhan a zřejmě i prostředí, kde se tato hudba provozovala, na mě mělo okamžitý účinek. Asi ve 12 letech jsem se poprvé dostal k varhanám a vyzkoušel si, jak zní na tento nástroj dvouhlasé invence J.S.Bacha. Potom to šlo ráz na ráz: Pražská konzervatoř (kde jsem studoval kromě varhan i kompozici), HAMU (vysoká škola) a mistrovské kurzy u předních evropských pedagogů.“

Rozsah Vašich aktivit je úctyhodný: od koncertování a natáčení přes studium organologie a publikační činnost až k moderování církevní hudby. Jak to všechno stiháte?

P.Č.: „Asi tak, jako někdo, kdo má 2-3 zaměstnání, času je málo, normální dovolenou jsem asi 3 roky neměl, ale nestěžuji si - tahle práce mě našťěstí baví.“

Kdo nebo co Vás přivedlo na kůr kostela sv. Ludmily na nám. Míru?

P.Č.: „Začátkem r. 2001 jsem oslovil P. Vojtěcha Eliáše. Pater Eliáš mě nejprve s díky odmítl, ale už za necelý půlrok (na slavnost Seslání Ducha Svatého) mě představil farnosti jako nového regenschoriho.“

Řekněte nám něco o organizaci hudebního života v našem kostele.

P.Č.: „Na varhany hrají ještě kromě mě Petr Mašlaň, Petr Vlasatý (ten pomáhá někdy s or-

ganizačními věcmi) a Lukáš Pařík. Sbormistrem naší Scholy je Roman Michálek, který vede také sbor Laetitia. Ke spolupráci občas zvu i známé sólisty.“

Jaká je mezi Vámi spolupráce?

P.Č.: „Organizačně dost náročná, ale myslím, že všechno „funguje“ velice dobře. Už jenom fakt, že se hraje při všech mších v našem kostele tomu nasvědčuje. Z vlastní zkušenosti vím, že to není častý jev ani v pražských, natož v mimopražských kostelech.“

Jaké jsou Vaše povinnosti?

P.Č.: „Samozřejmě hrát při bohoslužbách (nejčastěji to je ve středu, do budoucna v úterý v podvečer a v neděli na „jedenácté“). Měl bych také vědět o všem, co se hraje a zpívá v našem kostele, a to, myslím, vím. Prakticky to znamená připravit, co se bude zpívat a hrát a zajistit zpěváky a muzikanty. Týká se to hlavně nedělních a svátečních bohoslužeb. Pro všední dny se snažíme vybírat známé písně z kancionálů a držíme se předchozích zvyklostí.“

V našem kostele organizujete také jiné akce, které nesouvisí přímo s liturgickými obřady.

P.Č.: „Ano, v podstatě jsou dvojího druhu: někdy přijde podnět z vnějšku, častěji je to naše iniciativa. Příkladem vnějšího podnětu byl např. Koncert duchovní hudby s P. Jaroslavem Konečným. Já jsem např. organizoval festival „Pražské varhany“.“ (čtenáři našeho občasníku si o něm mohli přečíst v zářijovém čísle.)

V roce 2002 jste uspořádal anketu, která měla ukázat, jak jsou farníci spokojeni nebo co jim případně vadí na hudbě při bohoslužbách. 1) Jaké byly anketní otázky? 2) Jak tato anketa dopadla? 3) Byla podnětem k nějakým změnám?

P.Č.: „1) Zjišťovali jsme věk a návštěvnost bohoslužeb, jaká hudba (nebo zpěvníky) a kdy

vyhovuje, zdali došlo ke změně úrovně naší hudby, volné podněty. 2) Převažovaly pozitivní ohlasy, zjistili jsme mj. věkovou skladbu na jednotlivých mších a různá přání ohledně hudby. 3) Některým přáním jsme vyhověli, další inspirace vzešla z nich samotných.“

Jak jste spokojen s lidovým zpěvem v našem kostele?

P.Č.: „Do zpěvu mi z toho zpívání moc není. Zapojuje se málo lidí, a to mě pochopitelně mrzí. Proč tomu tak je, to bych se rád dozvěděl přímo od našich farníků. Já bych jim rád vzkázal, že každému varhaníkovi se hraje lépe, když slyší, že lidé zpívají.“ *klm*

Zpívá, ministruje tady, často hraje na varhany, slaví svátek svatě Anny. Asi, že je zde tak známý (nebo ho maj' lidi rádi?) ve volbách do farní rady získal v tajném hlasování hlasů asi čtyřicet. Vyhrál! Pater Gereon to řek' (po mši sv. v neděli 26.10.03).

Už slyším Vaše odpovědi: Pan Mašláň, Petr Mašláň, Mašláň Petr... Ale kdepak! Ten pěkně vystříhaný sympaták se zvučným hlasem, muzikant tělem i duší, se správně jmenuje Petr Mašlaň s krátkým „a“ (nar. 27.6.1956 v Praze). Je ženatý (manželka Anna je houslistka), má 2 děti - dceru Magdalénu (houslistku) a syna Petra (violoncel-

MgA. Pavel Černý nar. (9.10.1970) vystudoval Pražskou konzervatoř a HAMU v Praze. Získal 1.ceny v soutěžích v Opavě (1990), v Lublani (1992) a v mezinár. Varhanní soutěži Pražské jaro(1994). Další ocenění se mu dostalo prostřednictvím různých kultur. a spol. organizací (nadace J., Z. a M. Hlávkových, Harmonia pro mundi v Itálii aj.) Koncertuje ve většině evropských zemí, natáčí pro Český rozhlas a televizi, nizozemské katolické radio KRO, CD pro firmy Thorofon, SRN, Panton atd. Za nahrávku CD čtyřručních skladeb pro varhany získal s M. Rostem cenu německé kritiky „The best of audiophile reference 1998“. Studuje organologii, publikuje v zahraničí, přeložil mezinárodní Varhanní slovník. Působí také jako moderátor církevní hudby při Arcibiskupství pražském.

listu). Studoval hru na violoncello, na varhany se učil sám za pomoci svého bratrance. Poslední vystudovanou školou je Pedagogická fakulta UK, obor čeština - hudební výchova. Od r. 1994 je zástupcem ředitele Gymnázia Jana Nerudy - pro studium v hudebních třídách. Do našeho kostela chodí nepravidelně od r. 1992, pravidelně od Velikonoce 1995, kdy byl pravoslavné církvi předán kostel Zvěstování Páně (tam byl „ředitelem“ kůru od svých 15ti ! let). Podle Petra Mašlaně farníci nejlépe zpívají v neděli na „deváté“. Asi si někdy přivstanu. Chodím totiž nejčastěji na „jedenáctou“.

klm

Mgr. Roman Michálek sbormistr a dirigent je absolventem Pedagogické fakulty UK v Praze, obor sbormistrovství ve třídě prof. J. Koláře. Svě dirigentské zkušenosti získával nejprve ve sboru Česká píseň v Plzni. Souběžně s řízením komorního pěveckého sboru Laetitia založil a řídí Dvořákův komorní sbor v Kralupech n. V., vede komorní orchestr Musica Academica a věnuje se pedagogické činnosti (školní sbor a orchestr Gymnázia Jana Keplera). V popředí jeho zájmu stojí vokálně-instrumentální duchovní hudba. Od r. 2002 je předsedou Unie českých pěveckých sborů

Praha. (Sborník českých sborů AHUV 2003). R. Michálek vede sbor u sv. Ludmily druhým rokem a jeho systematická práce je znát. Je škoda, že náš sbor má malý počet pravidelně spolupracujících členů (cca 10). Tomu je pochopitelně podřízen i repertoár (jednohlasé skladby menšího rozsahu). Velké rezervy vidí R. Michálek zejména ve spolupráci s AG. Pravidelné zkoušky sboru jsou každé úterý od 18.30 hod na faře. Členové sboru srdečně zvou ke spolupráci všechny, jimž leží na srdci kvalita liturgického zpěvu v naší farnosti.

klm

MUDr. František Langer (1888 – 1965)

V letošním březnovém čísle Novin Prahy 2 - měsíčníku občanů této městské části - byla při příležitosti 115. výročí narození našeho vzácného rodáka MUDr. F. Langer, přítele bratří Čapků a Fráni Šrámka, věnována jeho osobnosti hezká vzpomínka. Připomeňme si jeho život i zde.

František Langer se narodil 3. 3. 1888 v asimilované židovské obchodnické rodině na Královských Vinohradech v bývalé Karlově ul. č. 18 (dnešní Jugoslávská ul.) - přímo proti budově našeho farního úřadu (Jugoslávská 27). Tehdy měli jeho rodiče v přízemí tohoto domu krámků a malý František se narodil napravo v přízemí v pokojíku za krámkem. Dnes je v těchto místech mexická restaurace Mezcal, která má ve dvorních prostorách zahrádku a případné posezení umožní přenést se v myšlenkách nejen do dob Vinohrad konce 19. století, ale i do míst dějů jeho některých významných divadelních her. František Langer byl nejen výborným lékařem, ale současně mnohostranným spisovatelem čapkovské generace, významným představitelem demokratické kultury, tvořícím v širokém časovém rozpětí od počátku století až po šedesátá léta. Zemřel 2. 8. 1965 a je pochován na Vyšehradském hřbitově. František Langer obětoval také část svého života boji za svobodu naší vlasti a českého národa. Za 1. světové války v r. 1916, po zajetí na ruské frontě, vstoupil do Československých legií a byl šéflékařem 1. pluku legií v Rusku. Za 2. světové války byl šéfem zdravotnictva Československé armády ve Velké Británii a v této funkci a v hodnosti generála zdravotnictva setrval až do penzionování v r. 1948.

Ve své vzpomínkové knize Byli a bylo (SPN 1991) má krásnou kapitolu Dary rodného města (str. 165 - 173), kterou bohužel v na-

šem občasníku nemůžeme přetisknout celou a tak alespoň pro Vás vybíráme:

Pouze od nejdávnějších pamětníků jsem slyšel o době, kdy bylo na dnešním vinohradském náměstí ještě bramborové pole. Ale jako chlapec jsem prožíval dost z toho beznadějného zápasu mezi rostoucím městem a mezi venkovem, který zadávalo. Ještě pole sahala až k samým Vinohradům, takže za deset minut od svého bytu jsem mohl natrhat chrp a vlčích máků, kolik bych chtěl. Kousek dál byly vlhké louky, kde jsem v mokřinách lovil salamandry a pak je choval doma ve sklenici od okurek.

Ještě byly mezi ulicemi sady a zahrady. Taková Kanálka s obrovskými stromy a s houštěmi křovin, s obelisky, poustevnou, se studánkou, altány a voliérami byla už asi v pozvolném rozkladu, ale pořád to byl nádherný sad, zářící zeleň a voňavě dýchající stín. Leckde se uchovávaly panské usedlosti se zahradami, obehnané zdmi, přes které bylo vidět větve stromů od jejich květů až po úrodu třešňů nebo jablek. Jenže, nepřišel-li jsem na některou stranu po několik měsíců, a někdy i jenom neděl, situace se změnila. Můj příkop s čolky, kteří měli růžová bříška a něžné pacičky, byl jednoho léta zavezen špinavou skládkou z pražských bouraček. Tamta pole zůstala na podzim nezorána, protože byla rozprodána na parcely. A patřilo téměř k pýše vinohradské podnikatelské schopnosti, jak rychle celá krása Kanálky zmizela v základech nové činžákové čtvrti.

Ostatní zahrady, Eichmanka, Kozačka a jiné - jednoho dne byla jejich neproniknutelná zeď nahlodána, protože se na nich začalo stavět a jejich zakázaná krása se nám klukům otevřela ke hrám a k ničení. Zpočátku se bývalý panský zahradník ještě ze zvyku pokoušel chránit před námi bývalé panské štěpy, ale dříve než jsme se sami nadáli, celé naše nové rejdiště

se ztratilo pod dílem zedníků. Eichmanka, která uzavírala celou jednu stranu nynějšího náměstí Míru, byla mé rodné ulici nejbližší a byla obehnána vysokou zdí, takže budila mou největší zvědavost. Tato největší hospodářská úsadbna na Vinohradech s polnostmi, se zahrady, s mnoha hospodářskými budovami, dokonce s kravským chlévem, do kterého jsem se díval, když mě někdo zvedl k jeho okénkům, se rozpadávala po kouskách. Na jejím místě vzniklo několik ulic, mnoho činžákových bloků, Vinohradské divadlo, ale ještě potom zbývaly z ní dva úhledné domky asi tak ze čtyřicátých let, obklopené košatými a urostlými stromy, které bylo vidět skrz poctivě kovanou mříž. I poslední vinohradské pole zbývalo, oddělené od silnice tradiční řadou topolů. Avšak nakonec to všechno také zmizelo. Všechno, čemu se říká příroda, takřka před mýma očima podlehlo ve sporu s rostoucím městem a s jeho činžáky. Ani jeden z tolika krásných stromů neušetrili noví budovatelé, podnikatelé a majitelé.

Nevím, na čí straně jsem tehdy stál, zda mé city byly u topolu, který ležel na zemi poražený, nebo u zbrusu nového vývěšního štítu cukráře, který otvíral obchod v čerstvé ulici. Pohyboval jsem se nevědomky mezi oběma. Drama porážky živlu přírody živlem člověka jsem prožíval neuvědoměle, jako prostý a přirozený běh života. Jistě mi tenkrát nenapadlo, že před mýma očima je plněna krása, jakou byly tyto domky a usedlosti, poslední památníky ještě stylové doby, empiru, a jeho umění drobného stavitelství a velkého zahradnictví, ani že jsem historickým svědkem zrodu a růstu města v nejhorské době bezslohovosti a podnikatelské bezduchosti. Také jsem sotva slyšel od někoho z těch kolonizátorů pražského okolí nějaký sentimentální stesk po mizejících starých krásách, nebo od přistěhovalých bývalých venkovanů aspoň soucitný povzdech nad mizejícími poli a hospodářstvími. Pravda! Ovšem! Vždyť všechna jejich dnešní existence a budoucí naděje se obracely jen k přibývání domů, ulic a zákazníků. Nežil jsem tedy v atmosféře klidu,

jako žijí vesnické děti, ani v atmosféře ustáleného řádu, jako děti malého města nebo města starého, hotového. Ale v atmosféře sporu, v němž jsem byl přítomen vítězství života, středostavovskému snaživému, příčinnivému, vypočítavému, tedy vcelku přízemně nepůvabnému, ale přece jen zatraceně živého života. Snad proto jsem později, hlavně ve svých hrách, rád držel palec všemu, co mělo nadání k životu, co bylo plno chuti k němu a co se probíjelo vzhůru. A snad proto jsem promíjel životu i jeho malé vady na kráse nebo přestupky proti ustáleným zvykům a normám. Dokonce ta životní plnost měla mé sympatie, i když byla třeba nejjiskřivá, našedlá, středostavovskému nevzhledná, jako byly celé mé Vinohrady. Naproti tomu vzpomínka na ony zašlé krásy mi zůstala jako hudební doprovod pro tiché vzpomínání. Jdu-li nyní zvečera po vinohradských ulicích, stále ještě vidím tadyhle zeď s převislými větvemi stromů, a tamhle se s jakousi melancholií dívám železnou mříží na domek v zahradě, obrostlý révou. A kdykoli jdu do Vinohradského divadla, mám znovu provinilý pocit, že lezu přes zeď Eichmanky na zakázaná, nezralá, ale přece tak láková jablka.

Tak vlastně vidím, že mi mé rodné město dalo na mou literární cestu docela vydatnou výslužku. Možná, že leccos, co jsem mu přičítal, je z těch třpytů a lesků, kterými si člověk vždycky přikrašluje své rodné město, aby je povýšil nad všechna ostatní. Ale když jsem psal Velblouda uchem jehly, myslel jsem v prvním dějství na zcela určitý sklepni byt v Krameriově ulici a Obrácení Ferdyše Pištory se odehrávalo ve dvoře sousedního domu v ulici Karlově, Periférie se mi rozehrála na rozhraní k Vršovicům a Anděl mezi námi začali před Hlavovou kavárnou - třebaže jsem to nerozbíral, měl jsem vždycky pocit, že něco dlužím svému rodnému městu, a proto jsem na ně stále vázal své příběhy. Nebo aspoň vzpomínky. Jak to činím dnes zase.

Vybrali pro Vás S. a J. Křemenovi

Náš nový kaplan

Od 1. listopadu 2003 má naše farnost nového kaplana – tedy farního vikáře, jak zní jeho oficiální jmenování – Stanislava Boguslawu Surmu, O Praem.

Narodil se 2.10. 1974 v městečku

Tarnobrzegu ve východním Polsku. Po maturitě na střední ekonomické škole v Sandomierzi vstoupil v r. 1993 do diecézního kněžského semináře. Současně začal studovat teologii na katolické univerzitě v Lublinu (kněžský seminář je totiž součástí univerzity). Cesta P. Stanislava ke kněžství nebyla jednoduchá. V r. 1997 si vzal „oddechový čas“ a přerušil studium. Nastoupil do zaměstnání a intenzivně přemýšlel, jak dál. Dospěl k závěru, že život diecézního kněze není pro něho. Po dvou letech nejistot a hledání se objevilo nečekané a rychlé řešení.

V září 1999 jel na dovolenou ke známému knězi do ČR. Ten ho přivedl na myšlenku, že by mohl vstoupit do kláštera, třeba k premonstrátům. V té době P. Stanislav ještě ani nevěděl, že premonstrátský řád ještě v ČR existuje.

V Polsku byl totiž začátkem 19. st. zrušen. Na okamžiky, které rozhodly o jeho dalším směřování, vzpomíná takto: „V doprovodu P. Benedikta, premonstráta z Doksan, jsem se vypravil do Prahy.

Samozřejmě jsme navštívili Strahovský klášter, kde jsme potkali opata. Ten se mnou dlouze mluvil, já jsem mu však moc nerozuměl. Jaké ale bylo moje překvapení, když mi přeložili, že opat souhlasí s mým vstupem do kláštera na Strahově. Za necelé dva měsíce (1. listopadu 1999) jsem měl oblačku, dostal jsem řeholní oděv a jméno Stanislav (s dovořením opata jsem si jméno mohl vybrat sám, což nebývá zvykem)“.

V říjnu 2000 nastoupil do 4. ročníku Katolické teologické fakulty v Praze. 20. září 2003 složil ve strahovské bazilice do rukou opata věčné sliby a hned druhý den přijal jáhenské svěcení. Týden nato (na svátek sv. Václava) přijal z rukou biskupa Václava Františka Lobkowicze, O Praem kněžské svěcení.

klm

Jak asi většina z vás ví, k 1. listopadu 2003 požádal P. Petr Houška OFM o vyvázání z duchovní služby v našem kostele. Působil zde od r. 1997. Chceme mu i touto formou poděkovat za jeho obětavou službu a popřát do dalších let zdraví a Boží požehnání.

Konec a začátek

Listopad není moc oblíbený. Sledujeme změny v přírodě, uvědomujeme si ohraničenost lidského bytí, vzpomínáme na nenávratnost hezkých chvil. Pro mne však uplynulý měsíc byl velice bohatý. Na dějinné události a hlavně na očekávání a naději pro příští život. Začal oslavou všech svatých. Těch kanonizovaných, ale i všech, kdo Boží slovo nejenom slyšeli, ale ho i uskutečnili. Byli stejní jako my, měli své problémy a pokušení, dovedli se však pokořit a uznat Boží primát. Zvítězili sami nad sebou a jsou hodni stát před Trůnem a Beránkem. Vyprošují nám sílu a odhodlání žít podle zákonů Božího království, které je mezi námi. Potvrzují realitu toho, co očekáváme, za čím vzdycháme, oč usilujeme: „Věřím, že uvidím dobrodiní v zemi živých.“ Naše srdce se tedy nemusí strachovat a chvět úzkostí, jako těch, kdo nemají žádnou naději. „Já vím, že můj Vykupitel žije a já sám ho uvidím,“ říkáme se starozákonním Jobem. Na toto konečné setkání se připravujeme i tím, že modlitbami, odříkáním, dobrými skutky získáváme odpustky pro duše těch, kteří nás předešli.

Boží milosrdenství je nekonečné a dává každému příležitost, stejnou jako kajícímu lotrovi: „ještě dnes budeš se mnou“. Na Olšanském hřbitově, nejkrásnější zahradě listopadu, jsem se však zhrozila. Město mrtvých, žel, dneska není místem pokoje a zaslouženého odpočinku. Vandalismus se nezastaví před ničím. Těm, kdo leží v hrobech, uškodit nemůže. Spíš naopak, upozorňuje, že kdo tam leží, nevyhovuje ani po smrti; byť jen tím, že jeho ostatky stráží křesťanský symbol. Zneuctění hrobů a památek na nich (často i cenných uměleckých děl) je především neúctou ke kulturnímu dědictví národa. A tak mě to přivádí k zamyšlení, kam jsme to vlastně „dospěli“.

Skončil listopad i církevní rok. První adventní neděle vstupujeme do očekávání příchodu Mesiáše. Na jeho lásku nejlépe odpovím, když mu nabídnu betlém svého srdce. V čem se bude lišit od toho historického?

Helena

Informace – aktuality

- V sobotu 13.12 od 14.00 h proběhne na faře **adventní duchovní obnova** pro farnost.
- **Mikulášská nadílka** pro děti naší farnosti se uskuteční v pátek 5.12. po podvečerní mši sv. v jídelně Křesťanského domu mládeže na rohu nám. Míru a Francouzské ulice.
- Vaše návrhy či připomínky k běhu farnosti můžete předkládat i členům farní rady. Jejimi členy jsou: P. Gereon Biňovec, P. Stanislav Surma, H. Jeřábková, H. Almerová, S. Pavla Petrová, F. Martínek, F. Benda, M. Hokynářová, Z. Fišerová, K. Vlasák, M. Pavlíková, P. Mašlaň, O. Fišer, I. Šroubková, M. Macková, Z. Jeníková a P. Novák.

Pastorační nabídka

Bohoslužby v našem kostele:

NE	: 9:00*	11:00 [◊]	16:30
PO a ÚT	:		16:30
ST a ČT	: 6:30		16:30
PÁ	: 7:30 [†]		16:30
SO	: 8:00		16:30

* první neděle v měsíci latinsky, čtení a promluva česky
◊ během mše bohoslužba slova pro děti v kapli kostela
† pouze každý první pátek v měsíci

Příležitost ke svátosti smíření: vždy půl hodiny před začátkem mše sv. nebo po domluvě s knězem.

Každý první pátek v měsíci probíhá po mši sv. v 7:30 Výstav Nejsvětější Svátosti, zakončen je v 16:30 mši sv. slouženou biskupem.

Pravidelné akce:

P o	15:00 Náboženství pro děti 3.–5. třídy	S t	9:00 Společenství sv. Jáchyma a Anny, setkání seniorů
	17:30 Schůzka ministrantů		14:00 Náboženství pro děti předškolního věku a 1.–2. třídy
	18:30 Katechumenát, příprava na křest		15:00 Náboženství pro žáky 6.–9. třídy
	19:30 Ženská gregoriánská schola, zkouška		17:15 Úklid v kostele 10.12.
	20:00 Náboženství pro dospělé		19:00 Biblická hodina, výklad Písma sv.
Ú t	18:30 Zkouška chrámového sboru	Č t	9:30 Setkání maminek
			17:15 Modlitba nešpor (v kapli kostela)
			17:30 Příprava na biřmování
			19:00 Meditace nad evangeliem příští neděle

Všechny akce probíhají na faře, pokud není uvedeno jinak.